Geachte commissieleden,

Voor u ligt het raadsvoorstel om een verklaring van geen bedenking af te geven voor de uitbreiding van mijn varkenshouderij. Opnieuw. Want op 28 februari 2019 heeft deze raad deze verklaring ook al afgegeven.

Laat ik U eens een stukje mee terug in de tijd nemen. Even de zaken en feiten op een rijtje zetten. Zodat u op basis van de juiste feiten een wijze beslissing kunt nemen. Laten we de emotie en negatieve framing rondom de intensieve veehouderij achterwege laten. Want ik wil graag verder verduurzamen, investeren in klimaatmaatregelen en stikstofreductie.

7 juli 2017. Deze dag staat in het collectieve geheugen van de veehouderij in Brabant gegrift. Op die dag namen Provinciale Staten in Brabant het besluit dat veehouderijen versnelt hun ammoniakuitstoot moeten verlagen. De hele stikstof discussie had toen nog bij lange na niet de huidige vorm aangenomen, maar de provincie had al in de gaten dat 'niet alles kon' En deze hele transitie -veelal het aanpassen en emissie arm maken van verouderde stallen- zou op 1 januari 2022 klaar moeten zijn. De praktijk heeft inmiddels geleerd dat voor de ondernemers die vooruit willen juist het vergunningentraject de grote bottleneck is. Zo ook onderhavig kwestie.

Na de bewuste 7 juli zijn ook wij gaan nadenken over de gevolgen van de plannen en wat het voor ons bedrijf betekent. Op onze locatie staan ook nog een aantal verouderde opstallen die hoognodig aan vervanging toe zijn. In oktober 2017 zijn de eerste conceptplannen gedeeld met de omgevingsdienst en de gemeente. In 2018 is een vervolg gemaakt met de voorbereiding van de aanvraag en de benodigde onderzoeken. Na akkoord van de omgevingsdienst is het concept definitief gemaakt en in februari 2019 is de vergroting van het bouwvlak voorgelegd aan de raad. Na het akkoord van de raad is in maart 2019 de aanvraag definitief ingediend. En toen werd het stil. Heel stil. En heel lang stil. Van een redelijke behandeltermijn van 26 weken is inmiddels geen sprake meer.

Nationale discussies over rendementen van luchtwassers en stikstof depositie op de natuur hebben voor weifeling bij het bevoegd gezag gezorgd, maar hebben geen invloed gehad op de vergunbaarheid. Vernieuwde berekeningen zijn meermaals aangeleverd.

Nu inmiddels, 5 x 26 weken verder hoop ik dat de vergunning eindelijk verleend wordt. Zodat investeringen in ammoniakreductie kunnen plaatsvinden. Die moeten resulteren in een ruim 12% lagere ammoniakuitstoot. Netto lagere uitstoot. Want er hoeft geen stikstof aangekocht of verplaatst te worden. Mijn huidige Natuur Beschermingswet vergunning bied voldoende ruimte om dit mogelijk te maken. Investeringen die naadloos aansluiten op de reeds gedane klimaat investeringen. 764 zonnepanelen zorgen inmiddels voor een netto energieleverend bedrijf. Een nieuwe warmtepomp heeft het gasverbruik met 95% verminderd.

Tot slot wil ik nog iets vertellen over Best Beschikbare Technieken. De huidige stikstofproblematiek maakt dat de sector keihard werkt aan reductie van stikstof. En niet alleen stikstof. Ook is er ruim voldoende aandacht voor fijnstof en geur. Ontwikkelingen gaan razendsnel. Wij streven er altijd naar de beste technieken te gebruiken. Als er betere alternatieven voor luchtwassers zijn zullen wij die installeren. Als er goede alternatieven voor mestbewerking komen zullen we die gebruiken. Ik hoop dat u begrijpt dat met de huidige doorlooptijden van vergunningen en aansluitend juridische procedures vernieuwde innovatieve technieken al verouderd zijn als de vergunning onherroepelijk is.

Tevens doe ik hierbij een open uitnodiging naar regionale natuurorganisaties om tot een voor alle partijen acceptabele, werkbare oplossing te komen. Niemand zit te wachten op langslepende juridische procedures, de natuur is er ook niet mee geholpen.